

Campus Obert

**CUESTIONES DE
ACTUALIDAD
DESDE LA
ÓPTICA DE
EXPERTOS
UNIVERSITARIOS**

COORDINACIÓN

Sebastià Serra i
Busquets♦
Antoni Vives
Reus♦
Rafel Puigserver
Pou (CEDOC-UIB)

► TEMA

Les dictadures mai són raonables

La dictadura de Salazar ha estat qualificada per alguns historiadors com una de les més temperades, d'entre els feixismes i dictadures coetànies a la seva. Cal recordar que una de les màximes de Salazar a Portugal era que l'Estat havia de ser «tan fort que no necessiti ser violent».

El dictador auster

♦♦ Josep Maria Buades *

Aquest passat 25 d'abril s'ha commemorat, encara que només fos testimonialment, la revolució dels clavells, que al 1974 va fer caure el règim dictatorial portuguès. En canvi, del que ningú se'n recorda és que dos dies més tard, al 27, es commemoraren els 90 anys de l'arribada al poder d'António de Oliveira Salazar, justament el primer d'aquesta dictadura.

De tots els autòcrates que cres-

queren durant l'Europa d'entreguerres, Salazar és possiblement el més atípic. De família rural modesta, va formar-se primer en el seminari i després a la universitat. Alumne brillant, arribà molt jove a ocupar una càtedra d'economia política, però no abandonà mai els seus costums austers i beats.

Va arribar al poder el 1928 una mica de retruc. Dos anys abans els militars portuguesos posaren punt final a la primera república, proclamada al 1910. Però el nou règim dels generals es mostrà incapaç de posar ordre als comptes públics. Hagueren de convèncer el pro-

fessor Salazar a assumir la cartera ministerial, cosa que aquest acceptà, sota la condició de tenir ple control sobre les despeses el govern. Amb mesures draconianes, en pocs mesos Salazar aturaria el dèficit públic i contindria la devaluació de l'escut. Aquests dots de pacient comptable el portarien al 1930 a la

presidència del consell de ministres. Encara que fos l'home fort del règim, Salazar detestava les multituds i preferia l'articulació política de tu a tu i en el seu despatx. Delegava en el president (sempre un general) la major part d'activitats públiques. Per a Salazar l'objectiu primordial era que els portuguesos visquessin 'habitualment', sense

* Doctor en Història

► TEMA

No sense dones

'No sin mujeres. Académicos españoles por la presencia femenina en las Ciencias Sociales' es una iniciativa on els signants es comprometen «a no participar com a ponent en cap esdeveniment acadèmic (conferència, congrés, jornades o similar) o taula rodona de més de dos ponents on no hi hagi mínim una dona en qualitat d'experta».

L'Infern està ple de bones intencions

♦♦ M. Brígida Gomila *

La campanya 'No sin mujeres' sorgeix d'un malestar que ve d'enrere i on no hi manquen bones intencions. La discriminació positiva, sigui en relació al gènere, la raça, etc, no deixa de ser discriminació i, per tant, és negativa de per si. Entenc i respect els motius de la

campanya però, em sap greu, no la compartesc.

En aquells estudis on hi ha, amb diferència, més dones alumnes i professores que homes... caldria d'uns mecanismes o incentius per a que els homes estudiïn aquests determinats estudis o els imparteixin?

La igualtat s'ha d'ensenyar i educar des de l'escola i no exigint o imposant en mentalitats ja configurades. Manco, en aquelles persones que difícilment poden entendre el

feminisme i que han estat educades en el masculisme. Moltes dones que ens precediren lluitaren pel camí que recorrem les d'ara i vull pensar que nosaltres, juntament amb altres homes, estem ajudant a les del futur en el camí cap a la verdadera igualtat. Educar-les amb la

cultura de l'esforç i no facilitant-ne el camí pel fet d'haver nascut dones. Contribuir a que les nines i joves d'ara puguin desenvolupar tot el seu potencial, de manera que quan es facin grans elles mateixes contribueixin a avançar cap a una societat més justa i igualitària. Els canvis de mentalitat solen ser lents, s'ensenyen i s'interioritzen però quan s'imposen són més propis de dictadures.

El problema de la iniciativa no és

que cerquin, mínim, una dona en els esdeveniments acadèmics sinó que potser en alguns camps d'estudi tardarien a celebrar-se en cas de no complir aquesta condició.

Pensem en una operació especialment complexa, suposo que tots volem la persona/professional més competent en el seu camp i poc ens importa si l'hem de tractar de Dr. o de Dra. Humilment, crec que donar suport aquesta iniciativa només agreujaria més els problemes que té actualment la ciència en aquest país i sense avançar en el coneixement no hi ha progrés possible.

* Llicenciada en Història de l'Art (UIB) i Màster en Gestió del Patrimoni Cultural (UB).

► TEMA

Transferència del coneixement

La setmana passada va tenir lloc un fòrum universitari per debatre sobre els ensenyaments universitaris, la selecció del professorat universitari, la situació del doctorat a Espanya i la UE i la posada en comú dels diferents plans que tenen les universitats espanyoles per potenciar la recerca, la qualitat i la Convergència Europea.

Avaluació de la qualitat de la recerca i l'educació

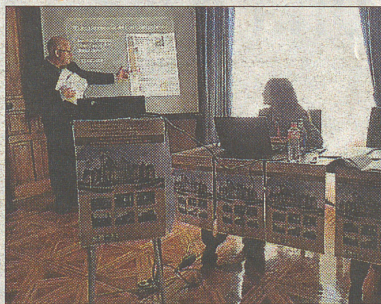
♦♦ Xavier Jiménez González *

El passats dies 10, 11 i 12 de maig es va celebrar al Palacio de la Magdalena de la ciutat de Santander el XV Foro Internacional sobre la Evaluación de la Calidad de la Investigación y de la Educación (FE-CIES), amb la participació del grup Estudis de la cultura, la societat, la

comunicació i el pensament contemporani de l'Irie-UIB dirigit pel professor Sebastià Serra.

Les línies bàsiques de recerca plantejades pel FECIES XV varen ser, entre d'altres, la nova organització dels ensenyaments universitaris, els plans de les universitats espanyoles per potenciar la investigació, la qualitat i la convergència dins el marc europeu i per últim ser conscients de les eines que tenim al nostre abast per avaluar la

qualitat de la investigació científica. El programa del congrés es dividia fonamentalment en dos grans blocs: per una banda conferències plenàries i per una altra costat sessions pràctiques, debats i simposis, espais habilitats per fomentar la participació i la interacció entre els ponents i els assistents a cada una de les sessions. Per últim també hem de destacar tot un bloc de comunicacions presentades amb el format pòster.

El nostre grup va participar amb el simposi que va dur per títol:

Història Contemporània: Docència i Investigació. Experimentalitat i transferència del coneixement. El simposi estava dividit en cinc apartats on s'exposaven les principals línies de treball desenvolupades pel grup en els darrers anys pel que fa a la transferència del coneixement i la innovació educativa. Els elements centrals varen ser: l'estudi i la docència dels medis de comunicació, l'aplicació al grau de primària de les fonts orals com a recurs docent, la difusió de la història a través del còmic, els projectes d'innovació i millora de la qualitat docents organitzats pel grup i l'anàlisi del paper del cinema com a docent dins l'aula.

Al següent enllaç podeu trobar més informació:
http://www.ugr.es/~aepc/FE-CIES_15/programacientifico.html

* Documentalista i professor associat a la UIB